

Σὺ δίδασκέ με τὴν κλοπὴν καὶ νύκτας καὶ ἡμέρας
καὶ κάμε μου, ἀν ἀπαῖς, τὰς χεῖρας μακρυτέρας,
καὶ δός μου γλώσσαν εὐστροφον κ' ἀντίληπην μεγάλην
ν' ἀγωνισθῶ μὲ δύναμιν εἰς τῶν κλεπτῶν τὴν πάλιν,
καὶ νὰ σουφρώσω με τὰ δρό καὶ νὰ πλαστογραφῶ
προτοῦ ὅτ' ἦν ψάθ' ἀφανὴς τὰ κῶλα μου ν' ἀρήσω.

"Ας κάμω τοὺς Ρωμηούς κ' ἐγὼ νὰ ἔλθουν ἄνω κάτω,
ὡς γίνω ἄνθρωπος κ' ἐγὼ ἐξόχου πανουργίας,
καὶ κίβδηλα νομίσματα μὲ τρόπον ὡς χαρῶμαι
κ' ἔσθ' ὅτε ὡς πλαστογραφῶ χρυσὰς ὁμολογίας,
καὶ ἰδικὴν μου Τράπεζαν ὡς ἔχω δίχως δροῦς
μὲ πεντακοσιάδραγμα καὶ μὲ λιμοκοντόρουν·

"Ετρύπησαν τὰ ρούθ' μου, ἔλιδ' ὅτε τὸ βρακί μου,
κ' ἀπὸ τὴν ψώρα τὴν πολλὴν ἀνάγκη νὰ γλυτώσω,
πρὸς τε τὸσας Τράπεζας νὰ γίνῃ καὶ ὅδική μου
καὶ χαρτονομίσματα κ' ἐγὼ νὰ βγάδω κατὰ τόσον.
Εἶναι σκληρὸν καθεὶς Ρωμηὸς νὰ εἶναι Τραπεζίτης
κ' ἐγὼ νὰ εἰμ' ἑλκενὸς τῶν δρόμων ψωμοζήτης.

"Ορίστε!... φθάνουν οἱ κλεινοὶ τοῦ Διαδόχου γάμου
κ' ἡ Φασουλὴ δὲν εἰμπορεῖ φορέματα νὰ κάμῃ,
καὶ βλέπει νὰ παρέχεται ταχύπτερος ὁ χρόνος
καὶ μὴ ῥωτάτε τί τραβᾷ καὶ τί κακὸ παθαίνει,
καὶ ἴσως μείνῃ ξεῶνθεν τῆς θύρας τοῦ Νυμφῶνος
μὲ τὴν λαμπάδα τῆς σφραγίδος ὡς αἱ μωραὶ παρθένοι.

"Ω, ναί, θεὲ πανίσχυρε, βοήθησε κ' ἐμᾶς,
μὴ χάσῃ κ' ἡ κυρία μου τοῦ γάμου τὰς τιμὰς.
Ὡς πότε πιά θὰ ταμπουνῶ τὸ ἴδιον τὸ τραγοῦδι;
ὡς πότε πλέον ἀφανὴ ὁ κόσμος θὰ μὲ βλέπῃ;
ὡς πότε πλέον θὰ φορῶ τὸ φράκτο τοῦ Σκουλούδη
κ' ἱπποτὴς θάμην τοῦ σταυροῦ χωρὶς λεπτὸ ὅτ' ἦν τσέπη;

Μήπως δὲν εἰμαι τάχατε δημότης ἐδὼ πέρα;
δὲν ἀναπνέω τὸν αὐτὸν μὲ τοὺς Ρωμηούς ἀέρα;
κ' ἐμὲ τῆς Ἀκροπόλεως δὲν συγκινεῖ ὁ βράχος;
μὴν εἰμαι τάχατε Ρωμηὸς καὶ πατριώτης μουλός;
Ἕλλην κ' ἐγὼ δὲν λέγομαι καὶ Μαραθωνομάχος,
τοῦ Γεωργίου ταπεινὸς ὑπὲρ τοῦ δούλου;

Πρὸς τί λοιπὸν οὐδ' ἀνδρὸς νὰ σέρω τὰ μαλλιά μου
καὶ μ' ἔνα τοῦβλο σὰν Ἰσὶθ νὰ ζύνω τὴν κοιλιά μου,
καὶ πάντα τὰ παρᾶποννα τὰ ἴδια νὰ γκαρίζω
κ' ὡς Διογένης κυνικός τοὺς δρόμους νὰ γυρίζω.
Κ' ὅλα νὰ μουτρωῖται στραβὰ εἰς κάθε στραβομῆνα
καὶ νὰ μοῦ βγαίνουν τὰ στραβὰ μὲ τὴν στραβὴ κοντίνα;

"Αἱ ὄχι, ὄχι πιά, Ἐρεμὴ, γιὰ τὸ θεὸ νισάφι...
ἴδου! καὶ πάλιν ἐνδοξοὶ ἐβήσαν πλαστογράφοι.
Ὅσοι μὲ βλέπουν, ὁ Ἐρεμὴ, τὴν καταντιὰ μου κλαῖνε,
κυτῶ τοὺς κλέφταις γύρω μου μὲ σηκωμέν' αὐτίδα,
καὶ δλοὶ μοῦ κοροδόνονται καὶ μὲ γελοῦν καὶ λένε:
«ἂν δὲν βιαρᾶσαι, κουτεντέ, μουντζούρωνε χαρτί».

Βοήθησε με ῥήγορα ὅτ' ἦν φτώχεια νὰ μὴ σέφω
καὶ κατὰ γιὰ τοφόρεμα τῆς Φασουλῆ καὶ κλέφω.
Ἐπάρκουν, ψυχοπομπέ, κ' ἐμοῦ τοῦ φουκαρά,
καὶ εἰς τὸν ἄπτερόν μου τοῦν μεγάλας δώσε πτήσεις...
αὐτὸ σοῦ τὸ παρακαλῶ γιὰ ὑστερή φορὰ
κ' ἂν ἄλλοτε σοῦ τὸ ἐπῶ ὅτ' αἱ μούτρα νὰ μὲ φτύσῃ.

Καὶ οἷλαις ποικιλίας,
μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίας.

Προβλήματα τοῦ Στάη πρὸς χορσὶν τῶν Σχολείων,
εὐμέθοδον τρώει καὶ χρησιμὸν βιβλίον,
ἐκ τῶν Καταστημάτων τῶν τοῦ Κωνσταντινίδου,
ποῦ χρησιμὰ βιβλία δὲν παύει νὰ ἐκδίδῃ.

Ἦ τοῦ Κλαυδίου συζυγος, τὸ δρᾶμα τοῦ Δουμά,
ἀπὸ τὸν Κανελλόπουλον μεταφρασθὲν ἐσχάτως...
πολὺ τὸν μεταφράσαντα ἡ ἔκδοσις τιμῆ
καὶ φαίνεται ὅτ' ἡ Γαλλικὴ μεταφραστὴς βαρβάτος.

Τοῦ Παύλου Φαφουτάκη τραγοῦδι Κρητικῆς,
περίεργα, ὡραία, καὶ δὴ πολεμικῆς,
δπον ὑμνοῦνται τόσο γενναῖοι πατριῶται...
Τύποις Ἀθηναῖδος... ὁ Μάρκε κ' ὁ Χρίστε ἐκδόται.

Εἰς τῆς Ἑστίας τῆς γνωστῆς τὸ βιβλιοπωλεῖον
πωλεῖται γλαφυρότατον καὶ χάριεν βιβλίον,
ἦτοι ἐνὸς Ἀγωνιστοῦ ποικίλαι διηγήσεις
μὲ τῆς Ἐπαναστάσεως τοσαύτας συγκινήσεις.
Δροσίνης δὲ ὁ ποιητὴς συνέγραψε κ' αὐτὰς
διὰ μεγάλους καὶ μικροὺς ἀκόμη μαθητὰς.
Λεπτὰ δγδόντα μοναχὰ τοῦ τεύχους ἡ τιμὴ,
μὰ καὶ τὰ Πάρα μὲ τὴν αὐτοῦ πωλοῦνται σὰν ψωμί,
κ' ἀφίουν οἱ μικροὶ γι' αὐτὰ καὶ βόλους καὶ ἀμάδες
καὶ τὰ διαβάζουν ὅτ' αἱ παιδιὰ ἡ λατρευταὶς μαμμίδες.

Τοῦ Γεωργίου τοῦ Κατσιμπαλὴ ἡ ζηλευτὴ Ἑλένη,
ἡ κόρη τοῦ ἡ ἀκριβὴ καὶ ἡ πεφυλημένη,
τὸ παλληκάρι τὸ κομψὸ, τὸν Μαλανδρίνο ἤπ' ἦρε,
καὶ μὲ κουφέτα καὶ ἀνδρός τοὺς ἔδραναν αἱ Μοῖραι.
Κ' ἔχούστας γλυκύματα τῶν φίλων ἡ κοιλιά
καὶ ἀπὸ τούτ' ἔξαφ' ἐπέταξεν πουλιά.

Ὁ Ρωμηὸς γνωστὸν σὰς κάνω — πῶς ὅτ' οὐκ ἔστιν ἀνέστη,
ὅτ' ἦν Νεάπολιν ἀπάνω, — κ' ἀπὸ τοῦδε συνορεύει,
μὲ ξενοδοχεῖον Ζυθῆ, — δρό ὅτ' αἰδοῖται, τρεῖς σὺν ἐδῶ,

μὲ Χημεῖον, μὲ μὴ μάνδρα, — μὲ μεγάλ' οἰκοδομή,
καὶ μὴ χηρὰ δίχως ἄνδρα, — πούταν ἄλλοτε μ' αἰδοῖται.

Τύποις «Κορίνης»